

OZANIN ÖLÜMÜ*

Toprak insanı çeker diye boşa dememiş atalar. Nerede doğarsanız doğun çocukluğunuz, gençliğiniz hatıralarınız hangi şehrin sokaklarında, caddelerinde, meydanlarında geçtiyse o şehir sizden bir parçadır. O şehir sızsiz de bir şehirdir ama siz o şehirden ne kadar da ayrı kalsanız bir sevgili gibi kavuşacağınız günün hayaliyle yanıp tutuşursunuz.

Ey ben oradayken caddeleri taşlarla inci gibi örülen şehir, sana otuz yıldır nasıl yandığımı bir ben bilirim, bir Allah bilir. Namık Kemal İlkokulu, Merkez Ortaokulu, Endüstri Meslek Lisesi, İstasyon Caddesi, Sıra Konaklar, çimmeye gittiğim Çürüktaş, ölesiye dayak yemeye götürüldüğüm Karaçay, her bahar gelişinde gözümü kapayıp portakal çiçekleri kokladığım şehir. Sana şairin diliyle içimden: *“Yıllar yirmi olsa da/ Otuz olsa da/ Bir gün yalın ayak terli gömlekle/ Gelirim beni bekle...”* diye mırıldandığımı nereden bileceksin.

Ey şehir, 12 Eylül rüzgârına kapılmadan seni terk etmek zorunda bırakıldığım günlerin acısı yüreğimi kanattı durdu. Ülkücü arkadaşlara ben mi dedim okulu birbirine katın diye. Okulu birbirine katan kattı, güya *“Eğitim Özgürlüğünü Engelleyen”* bendim ve fatura okul başkanı olunca bize kesildi. Keşke gidip paşa paşa yatsaydım. Yatsaydım arkasından askerlik gelecekti. Kul başına geleceği çekecek ki apar topar *“Acı Vatan”*a gittim.

Evlendim, çocuklarım oldu, çocuklarımı evlendirdim. Her yıl memleket hasretinin acısı yüreğimde biraz daha büyüdü. Gitsem hapse atılacağım, hapisten çıkınca askere gideceğim, bir daha çocuklarımın yanına dönemeyeceğim korkusuyla ayları aylara, yılları yıllara ekledim durdum.

Babam göçtü, gidemedim. Ağabeyim göçtü yine gidemedim. Annem, peşinden amcam, amcamın oğlu da göçtü yine gidemedim.

Nasip kalkmayınca iki dünya bir araya gelse gidilmiyor demek ki.

1979 yılında başlayan gurbet yolculuğunu 2009 da vuslata döndüreceğim günler gelip çattı. Artık yavaş yavaş nasibin kapıda beyaz elbiseyle görünüp kaybolmasını da görünce memlekete gideceğimi anladım.

Çocuklara vasiyet ettim, artık memlekete suçlarından arınmış bir vaziyette dönebilirdim!

Ey çocukluğumun, gençliğimin şehri, ey canım Osmaniye, duydum ki eli kalem tutan güzel insanların da bazıları göçmüş, bazıları da benim gibi vuslatı iple çekiyorlarmış.

Aha ben geliyorum, yarın bir gün onlar da hasretine dayanamayıp dönecekler!

Koca Yunus’un diliyle: *“Biz dünyadan gider olduk/ Kalanlara selam olsun/ Bizim için hayır dua/ Kılanlara selam olsun”* dedikten sonra vaktinizi bir şiirimle selamlıyor hakkınızı helal etmenizi diliyorum.

Ben ölümden

Ben zulümden

Korkmak gülüm

Söz ayrılığa

Söz hasrete gelince

Ateşim

Dumanım

Külüm

Korkarım

Dayanamam

Ölürüm gülüm

*Hamza Ekrem, 1956 da doğdu, 1979 yılına kadar Osmaniye de yaşadı, İnilti, Düğüm, Hodri Meydan, Düğüm şiir kitaplarından bazıları. Bir de parasını denkleştirdiğimde anda çaldırduğım ortak şiir kitabı olacak olan (Çıkmaz Sokak) oldu. Kelebek Gazetesinde Ümit Yaşar Oğuzcan'ın yönettiği sayfada şiirleri yayınlanırdı. Türkiye'de Kültür Sanat Sayfası bulunan her gazetede şiirleri yayınlandı. Bizim sokakta otururdu. Şiiri sevdirdi. Adana'da pasaportu alıp seyyar bir kebabçıda dürüm yerken yanımızı bir çocuk yaklaştı. "Pala Dayı bir dürümde bana ısmarla" dediğinde yandaki fotoğraftaki gibiydi. 2009 yılında Almanya da vefat etti, 25.07.20009'da hasretiyle yandığı şehrin bağına gömüldü...